

РЕШЕНИЕ

№ 98

гр. Ямбол, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, I ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пепа Ил. Чиликова

Членове: Петранка Ст. Жекова
Петранка П. Кирова

при участието на секретаря Миглена П. Коматарова
в присъствието на прокурора М. Б. А.
като разгледа докладваното от Петранка Ст. Жекова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20222300600332 по описа за 2022 година

Въззивното производство е образувано по жалба на А. А., депозирана чрез служебно назначения му защитник адв.Б. К., против присъда № 75/25.10.2022г.постановена по нохд № 20222310200491 по описа на РС-Елхово.

С обжалваната присъда подс. А. А. е признат за виновен в това, че на ***** година, в района на гранична пирамида № 160, находяща се в землището на с.*****, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение от надлежните органи на властта, поради което и на основание чл.279, ал.1, вр.с чл.54 от НК е осъден на три месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 100лв.

На основание чл.66, ал.1 от НК наказанието лишаване от свобода е отложено за изтърпяване за срок от по три години, считано от влизане на присъдата в сила.

Във въззивната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваната присъда. Твърди се, че от събраните по делото доказателства следва да бъде направен извод, че въззивника е влязъл

в Република България с цел да търси убежище, поради което следва да се приложи разпоредбата на чл.179 ал.5 НК и да бъде освободен от налагане на наказание.

Участващият по делото прокурор пледира за правилност и обоснованост на обжалваната присъда и на това основание се иска въззивната инстанция да я потвърди изцяло.

Въззивникът- подсъдим А. А. участва в съдебното заседание, чрез служебно назначен защитник на първата инстанция адв.Б. К., чрез която поддържа жалбата по изложените съображения. Пледира се за прилагане разпоредбата на чл.279 ал.5 от НК, тъй като подсъдимият е влязъл в страната ни за да търси убежище.

Въззивната инстанция след като обсъди доводите в жалбата, становищата на защитника на подсъдимия и на прокурора, съгласно правомощията си на основание чл.313 и чл.314 от НПК извърши цялостна служебна проверка на обжалваното решение намери следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в законния срок по чл.319 ал.1 и чл.320, ал.5 от НПК и от лице имащо интерес и право на жалба. Разгледана по същество същата е неоснователна по следните съображения:

Приетата от районният съд фактическа обстановка е правилна, обоснована и се подкрепя напълно от събраните по делото доказателства.

По несъмнен начин е установено, че подсъдимият А. А. е гражданин на Сирийска Арабска Република, като преди пет години напуснал страната си на произход и влязъл нелегално в Република Турция. В началото на 2022г.взел решение да замине за германия, тъй като близките му се установили там. С оглед на това, че не притежавал необходимите документи и надлежно разрешение да влезе на територията на страна от Европейския съюз решил да стори това по незаконен начин. В изпълнение на взетото решение срещу възнаграждение се свързал с лице, което нелегално да го преведе през границите на Република Турция и Република България. Каналджията осигурил транспорт и на *****г.подсъдимият заедно с още чужди граждани били откарани с микробус от гр.Истанбул до гориста местност в близост до границата с Република България. От там придружени от двама водачи на *****г.преминали границата, като преодолели възпрепятстващото съоразение, през направен предварително отвор, влезли в Република

България. Преминаването е станало в района на 160гранична пирамида, в землището на с.*****. Цялата група продължили да вървят пеш 2-3 дни, след което се качили на ремаркетото на товарен автомобил с румънска регистрация. По получена предварителна информация св.Е.- старши полицаи при ОДМВР- Ямбол спрял товарната композиция в района на бензиностанция "Бул петрол", в близост до с.Окоп, обл.Ямбол и при проверка установил, че ремаркетото е без пломба и в него се намират 60 чужди граждани, между които е и подсъдимия.

Самоличността на подсъдимия е снета по негови данни, след което е регистриран в системата Евродак. От справката за съдимост е видно, че подсъдимия с посочените данни не е осъждан в България.

За да приеме за установена горната фактическа обстановка районният съд правилно и обосновано е кредитирал обясненията на подсъдимия.

Самопризнанията му напълно кореспондират с останалите събрани доказателства, показанията на св.Е. и св.П., както и от писмените доказателства, приложени по делото и приобщени към доказателствения материал, чрез прочитането им по реда на чл.283 от НПК.

На основание горната фактическа обстановка първоинстанционният съд е направил правилен правен извод като е приел, че подсъдимия е осъществил с деянието си от обективна и субективна страна престъпният състав на чл.279, ал.1 от НК, тъй като на ***** година, в района на гранична пирамида № 160, находяща се в землището на с.***** , влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение от надлежните органи на властта.

От обективна страна подсъдимият е извършил фактически действия по преминаване през държавната ни граница, без разрешение от надлежните органи на властта, осъществяващи гранично - пропускателен контрол. Подсъдимият не е имал необходимата виза, удостоверяваща правото му за влизане в страната ни, както с оглед неговото гражданство, така и държавата, от която идва - Република Турция. Действащият граничен режим и ред в Република България, изискват преминаване през определени места –ГКПП със знанието и разрешението на граничните власти, каквото в случая е липсвало, като категорични съждения за последното се съдържат в показанията на св.П. и св.Е. и обясненията на подсъдимия. Поради

изложеното, от обективна страна с деянието си подсъдимият е нарушил установения в страната режим и ред за преминаване на държавната граница, като деянието е осъществено в първата изпълнителна форма, визирана в чл.279, ал.1 от НК- "без разрешение на надлежните органи на властта", в хипотезата на „влизане” в страната. Деянието е довършено, предвид на това, че подсъдимият е успял да премине държавната граница.

От субективна страна инкриминираното деяние е извършено виновно, при пряк умисъл, като подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на извършеното, предвиждал е неговите последици и целял тяхното настъпване. Предприемайки влизане на страната, чрез преодоляване на възпрепятстващото съоражение бил наясно с липсата на изискуемото разрешение за влизане в Република България и в друга държава от ЕС, както и с установения пропускателен граничен контрол при преминаване на държавната ни граница. Освен това съзнавал, че ще влезе в страната ни без знанието на граничните власти, следователно в съзнанието му е била формирана представата за противоправния характер на деянието и за неговите общественотоопасни последици, които е предвиждал, а от волева страна пряко е целял и искал тяхното настъпване, за да реализира крайната си цел достигане в страна, в която да се чувства и живее добре.

Относно наказателната отговорност на подсъдимия.

Решаващият съд правилно е приел, че на подсъдимия следва да му бъдат наложени наказания при превес на смегчаващите вината обстоятелства, поради което определените две кумулативни наказания лишаване от свобода и глоба в техния минимум са справедливи и съответни на степента на обществената опасност на деянието и на личността на извършителя. Наказания три месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 100лв. напълно съответстват на степента на обществената опасност на деянието и на личността му и със същите биха се постигнали целите на наказателната репресия.

Правилно е приложен института на условното осъждане, тъй като за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето на осъденото лице не е необходимо ефективното изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода.

Относно искането на защитника на подсъдимия да се приложи разпоредбата на чл.279 ал.5 НК, тъй като подсъдимия е влязъл в страната ни за да се ползва от правото си на убежище съгласно Конституцията. Съгласно чл.27 ал.2 от Конституцията и Законът за убежището и бежанците българската държава предоставя четири вида закрила: 1. убежище- предоставя се от президента на РБ на чужденци, преследвани заради техните убеждения и дейност в защита на международно признати права и свободи; 2. временна закрила- предоставя с акт на МС за определен срок в случай на масово навлизане на чужденци, които са принудени да напуснат страната си на произход поради въоръжен конфликт ,чужда агресия, насилие в големи размери или нарушаване на човешки права; 3. статут на бежанец- предоставя се от председателя на ДАБ, отговарящ на критериите , определени в конвенцията за статута на бежанците от 1951г./Женевската конвенция/ и з ЗУБ и 4. хуманитарен статут- предоставя се от председателя на ДАБ на чужденец, чиито живот, сигурност или свобода са застрашени поради въоръжен конфликт или опасност от изтезание или други форми на нечовешко и унижително отношение, както и по други причини от хуманитарен характер. Съдът приема, че използвания термин в ал.5 на чл.279 НК „право на убежище” следва да се тълкува като общ такъв за търсене на закрила, а не в тесния смисъл само при търсене на убежище, тъй като лицата, които търсят закрила не са длъжни да знаят нашето законодателство колко вида защита предоставя и какви са условията за получаването им.

В конкретния случай обаче посочените по- горе изисквания не са налице, тъй като към момента общата обстановка в Сирия сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г. Подсъдимият и защитника му не са представили никакви доказателства от които да се направи извод, че изпитва основателен страх от преследване по причини: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, както и че е налице вероятност за такива действия спрямо него и в бъдеще. Още повече, че ако подсъдимият действително бяга от родината поради заплахата за живота си той би останал в Турция, която е трета сигурна страна за него, но самия подсъдим признава, че иска да отиде до Германия при негови близки за да живее по- добре.

По изложените по- горе съображения съдът счита, че не са налице

условията за прилагане разпоредбата на ал.5 на чл.279 НК.

По изложените по- горе съображения въззивният съд в настоящия състав счита, че присъдата следва да бъде потвърдена като правилна , законосъобразна и обоснована.

В предвид горното и на основание чл.338 от НПК Окръжен съд- Ямбол,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 75/25.10.2022г.постановена по нохд № 20222310200491 по описа на РС- Елхово.

Решението не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____